

LBRIS

We know
books

GINA WILKINSON

**CÂND
ÎNFLORESC
CAIȘII**

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

LITERA
București

When the Apricots Bloom
Gina Wilkinson
Copyright © 2021 Gina Wilkinson
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Când înfloresc caiișii
Gina Wilkinson

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mona Apa-Slujenco
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILKINSON, GINA
Când înfloresc caiișii / Gina Wilkinson; trad. din
lb. engleză și note: Manuela Bulat. - București:
Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7387-9
I. Bulat, Manuela (trad.; note)
821.111

Provincia Basra, 1978

Huda scoase cuțitul din buzunarul rochiei sale lungi, de culoarea caiselor. Rania aruncă o privire spre *jambiya*¹, cu vârful său ascuțit și mânerul din corn de bivoliță, și zâmbește aprobator.

- E perfect pentru legământul nostru, zise Rania, iar în ochii ei chihlimbarii se împleteau teama și nerăbdarea. E chiar mai bun decât cuțitul din filmul american.

- Săptămâna trecută, am văzut o americană adevărată, spuse cu mândrie fata mai mică. Stătea pe cornișă, mânca înghețată și privea bărcile.

- Eu am văzut o mulțime de femei străine în Bagdad, rosti prietena ei de paisprezece ani, ca să nu rămână mai prejos. Mai cu seamă profesoare și asistente medicale. Le place să stea la picnic pe malul Tigrului.

- Crezi că ele au făcut vreodată un legământ ca acesta?

Huda o măsură din priviri pe Rania. Se înălțase și devenise mai mlădioasă în cele trei luni în care fusese plecată la prestigiosul Liceu de Fete din Bagdad. Chiar dacă purta rochia ei preferată, Huda se simțea neîngrijită pe lângă ea.

- Ce ar trebui să spunem? întrebă ea.

¹ Pumnal cu lama curbă, originar din Yemen (în limba arabă în original)

Rania privi cuțitul cu lamă dublă din mâna Hudei. Mânerul din corn, pătat după ani de utilizare. Trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii.

- Astăzi, jurăm să fim surori de sânge, intonă ea. Mai apropiate decât surorile din același pântec.

Impresionată, Huda încuviință din cap și repetă jurământul. Cele două fete adăugară promisiunea loialității și a ajutorului reciproc, ori de câte ori avea să fie necesar.

- Nu uita de secrete, spuse Huda. Nu trebuie să avem secrete una față de cealaltă.

Rania se opri, apoi își duse mâna la inimă.

- Fără secrete!

- Care este pedeapsa pentru încălcarea unui legământ de sânge? întrebă Huda.

Rania studie cerul fără nori, de un albastru atât de desăvârșit, încât ar fi putut frânge o inimă.

- Cea care va încălca legământul de sânge, declară ea teatral, va fi condamnată la tristețe.

Huda îi aruncă o privire sceptică.

- La tristețe? repetă ea. Pentru cât timp? O zi? O săptămână? Trebuie să fie mai mult de atât.

Rania ridică trufaș bărbia.

- Va fi condamnată la tristețe atât cea care încalcă jurământul, declară ea, cât și vlăstarele ei.

Huda încuviință din cap și repetă cuvintele. Ochii li se îndreptară apoi, încet, spre pumnal. Rania înghiți în sec. Huda se întrebă dacă prietena ei va da înapoi. Ar mai conta legământul dacă nu ar fi pecetluit cu sânge? Oare Rania s-ar întoarce la noii ei prieteni și ar uita de jurământul făcut unei fete simple, din sat?

- Vrei să oitem partea cu sângele? propuse Huda, reticentă.

- În nici un caz! zise Rania, clătînând din cap. Țasta-i cel mai important lucru.

Huda zâmbi ușurată.

- Bine, hai să ne tăiem fiecare la degetul mare și apoi să ni le lipim, spuse ea, după care îi întinse pumnalul Raniei. Fă-o tu, crestează-mi degetul.

- Serios? făcu Rania, cu o tresărire. Ești sigură?

- Fă-o! spuse Huda.

Rania nu ar găsi multe fete la Liceul de Fete din Bagdad dispuse să-și riște un deget pentru o prietenă.

Rania luă cuțitul, strânse din dinți și înfipse vârful în carnea moale a degetului Hudei.

- Au! sări Huda, încercând să nu sângereze pe rochia ei lungă. Am crezut că ai să faci o numărătoare inversă.

Rania privi sângele care picura din degetul mare al Hudei pe nisip. Fața ei căpătă culoarea ierbii de vară.

- Grăbește-te! zise ea, întinzându-i cuțitul Hudei. Până nu-mi pierd curajul.

Huda apăsă pumnalul pe degetul mare al Raniei și simți pielea rezistând lamei. Rania închise ochii și întoarse capul. Huda apăsă mai tare. Pielea se despică sub cuțit ca un ou fiert, mai adânc decât se așteptase ea. Rania deschise brusc ochii, căscându-i mari ca ai unui vițel. Fetele se luară de mână și își lipiră buricele degetelor mari.

- Surori pentru totdeauna! ziseră ele într-un glas, privind-se fix una pe alta. Sau tristețe, pentru noi și vlăstarele noastre.

1

Bagdad, 2002

Huda se plimba prin curtea din spate, încercând să-și alunge enervarea pricinuită de cearta cu soțul ei. În depărtare, deasupra rafinăriei al-Dora, coloane de flăcări străpungeau noaptea. Un vânt dinspre est alunga duhoarea gazului ars din Noul Bagdad, așa că singurul miros pe care îl simțea Huda era parfumul portocalilor și caișilor de lângă gard. Știa că vântul se putea întoarce oricând, dar, în clipa aceea, flăcările gazului ardeau frumos, ca niște lumânări aliniată pe tortul de ziua unui uriaș.

Se auzi soneria de la poarta din față. Huda se opri din mers și se întrebă dacă nu cumva Abdul Amir își uitase cheile când dăduse fuga la cafenea. Sau poate că soțul ei se mai calmase și decisese ca, până la urmă, să ia masa cu ea? Huda se repezi înăuntru pe ușa bucătăriei. O cutie de nuga zăcea desfăcută pe blat, cu învelitoarea de celofan sfâșiată, ca o dovadă a unei infracțiuni comise în grabă. Huda se încruntă și aruncă totul la gunoi. Cam atât o ținuse dieta.

Soneria se auzi din nou. Ceva din sunetul sec și insistent o făcu să ezite. Străbătu grăbită coridorul, cu tocurile răpăindu-i pe gresie. În vestibul, se opri lângă o măsuță pe care se aflau portrete de familie.

Cea mai mare dintre ramele de cositor era așezată cu fața la perete. Huda o întoarse. Președintele se uită la ea, cu ochii lui negri ca tăciunele. Avea pieptul plin de decorații.

Mută rapid portretul președintelui într-o poziție centrală, între o fotografie cu ea și Abdul Amir în ziua nunții lor și un instantaneu cu fiul lor, Khalid, purtând costum și cravată, la cea de-a treisprezecea aniversare a sa. Apoi se apucă să descuie ușa din față, scoțând lanțurile, rotind cheile, trăgând zăvoarele. Își netezi ușor părul și deschise ușa. Doi ofițeri ai poliției secrete se apropiau pe alee.

Huda se cutremură. „Pune zăvoarele și ascunde-te sub pat!“, se gândi ea. Dar știa că nu ar avea rost. Oamenii ăștia erau precum câinii: dacă vedeau că ți-e frică, mușcau. În spatele lor, lacătul de la poartă zăcea, făcut bucăți, pe beton. Metalul spart reflecta luminile proiectoarelor de pe garajul deschis. Cel mai mare dintre bărbați vâri cleștele de tăiat metal în buzunarul jachetei sale de piele. Huda se gândi că, probabil, buzunarele lui conțineau tot felul de unelte, pentru rupere, tăiere și despicare.

- *As-salaam alaikum*, rosti ea, cu glas poticnit. Ce vă aduce aici, în seara asta, compatrioții mei?

- Soră, ne cerem scuze pentru vizita aceasta la ora cinei, spuse Abu Issa, cel mai în vârstă și mai slab dintre cei doi bărbați.

Și el purta o jachetă de piele. Fie noapte, fie zi, pe bărbații ăștia nici nu-i vedeai vreodată altfel, nici atunci când soarele pârjolea din înaltul cerului, iar bitumul de pe drumuri se topea, formând băltoace lipicioase.

Fără să aștepte o invitație, Abu Issa și partenerul său tăietor de lacăte intrară pe ușa din față. Se înghesuiră în vestibul, alungând parcă tot oxigenul din jur. Huda

se retrase pe coridor, având grijă să nu se întoarcă cu spatele la ei. Bărbații o urmară. Nisipul scrâșnea sub ghetele lor – oricât ai fi măturat, tot nu puteai ține deșertul afară. Granulele fine se duceau oriunde pof-teau, la fel ca ofițerii din *mukhabarat*¹.

- Pot să vă ofer un ceai? rosti Huda, cu voce cam ascuțită și crispată.

- Da, te rog, dragă, spuse Abu Issa. Cu trei cubulețe de zahăr.

- Pentru mine, două doar, mormăi bărbatul mai masiv. Încerc să am grijă la greutate.

Huda le făcu semn cu mâna să intre în camera de zi, apoi se duse la bucătărie. Din fereastra de deasupra chiuvetei, reflexia ei o privi. Ochii ei mari și întunecați erau chiar mai largi decât de obicei, iar obrații plini erau crispați în unghiuri strânse. Gura pe care Abdul Amir o asemănase cândva cu un boboc de trandafir era acum doar o linie palidă. Indiferent cât de des ar fi văzut asta, Huda era întotdeauna surprinsă de modul în care frica transforma cel mai familiar chip în cel al unui străin.

Se întreba de ce veniseră Abu Issa și partenerul său. Trecuseră doar două săptămâni de la ultima lor vizită. „Te rog, Khalid“, imploră ea în gând, „uită de ora stingerii! Stai la Bakr și jucați jocuri pe computer.“

Huda încălzi rapid ceaiul din ceainic și îl turnă în trei pahărele *istikan*, de mărimea unui degetar. Lichidul se vărsă peste marginile paharelor în formă de clepsidre, băltind în farfurioarele delicate. Le șterse, puse pe o tavă ceaiul, castronul cu zahăr și lingurițele și o duse în camera de zi.

¹ Serviciile secrete (în limba arabă în original)

- Ia loc, ia loc! îi zise Abu Issa, făcându-i semn cu mâna spre un scaun din colț, de parcă el ar fi fost gazda, iar ea, musafira.

Partenerul său tăietor de lacăte o privea cu ochi tăcuți ca noaptea. Hudei i se tăie răsuflarea.

- Hai să discutăm puțin, spuse Abu Issa, despre munca ta la Ambasada Australiei.

Huda încuviință din cap. Nu era prima dată când *mukhabarat*-ul venea să-i pună întrebări despre evenimentele de la ambasadă, interesându-se de corespondență și întâlniri, de venituri și plecări, de ultimele zvonuri. Toți cei care lucrau cu străini se puteau aștepta la astfel de vizite. Unghiile ei lăcuite săpau semiluni în palme. „Gândește-te la salariul tău bun!”, își reaminti ea. În plus, chiar dacă nu ar fi avut acea slujbă, poliția secretă ar fi găsit un alt pretext ca să se așeze pe canapeaua ei, să-i bea ceaiul și să-i evalueze fidelitatea.

- Cu ce te pot ajuta, Abu Issa? întrebă ea, gândindu-se că e mai bine să smulgi cât mai iute o măsă stricată. Vrei să afli ceva anume?

- Cum progresează relația ta cu viceambasadorul Wilson? întrebă Abu Issa, sorbind elegant din ceai, cu degetul mic ridicat. Are încredere în tine?

- Fac tot posibilul să fiu competentă și de încredere.

- Dar are încredere în tine? Îți face confidențe?

Huda își coborî *istikan*-ul în poală. Din nou, lichidul se vărsă în farfurioară și o privi ca un ochi chihlimbariu, malefic.

- Nu mi-a spus nimic neobișnuit, răspunse ea, schițând un zâmbet forțat, deși pulsul îi zvâcnea în gât. Dactilografiez și îndosariesc tot felul de documente obișnuite, după cum știi. Îți traduc scrisorile atunci când are ceva de transmis iubitului nostru guvern.

- Și ce-i cu soția lui?

Huda clipi, nedumerită.

- Cu soția lui?

- Cât de bine o cunoști? Sunteți prietene?

- Ally pare destul de drăguță, zise Huda, ridicând din umeri. Vine din când în când la birou ca să scape de plictiseală, asta-i tot.

Abu Issa își duse păhărelul cu ceai la buze. Purta un inel cu muchii ascuțite, încrustat cu emblema președintelui, înfățișând un vultur. Dacă ar pălmu-i o peste obraz, i-ar da sângele.

- Fără îndoială că șeful tău îi spune soției sale tot felul de lucruri, zise Abu Issa. Străinii le numesc „conversații de budoar“.

Huda încremeni. *Istikan*-ul ei zornăi pe farfurioară.

- Occidentalii se bazează pe sfaturile nevestelor. Le numesc partenere, explică Abu Issa, clătînând din cap. E o afacere sau o căsnicie?

Cei doi bărbați chicotiră, cu un dezgust care se deslușea limpede, dincolo de amuzament. Brusc, Tăietorul de Lacăte se aplecă și își puse zahăr în ceai. Păhărelul părea ridicol în mâna lui cărnoasă. El n-ar fi avut nevoie de nici un inel pentru a-i însângera obrazul.

- Iar occidentalele le place să vorbească, zise Abu Issa râzând, de data asta însă fără să pară cătuși de puțin amuzat. În fiecare zi, se duc pe la televiziuni și își dezvăluie secretele rușinoase în fața camerelor, ca să le vadă oricine. Își mărturisesc păcatele unei negrese pe nume Oprah. Prin urmare, nu ar trebui să fie o sarcină prea dificilă să-i câștigi încrederea.

Bărbații o priveau cu atenție. Huda se uita fix la podea.

- Vrem să te împrietenești cu soția diplomatului. Dacă Occidentul va acționa în vederea destabilizării patriei noastre mult iubite sau dacă, ferească Cel de

Sus, va plănui să ne lovească din nou cu rachetele sale diavolești, cu siguranță șeful tău va fi anunțat. Iar soției sale ar putea să-i scape o asemenea informație. Și, în mod cert, viceambasadorul ar face planuri pentru a o scoate din țară.

- Nu cred că...

- Ține-te aproape de soția diplomatului, zise Abu Issa, aplecându-se în față. Privește și ascultă. S-ar putea ca ea să ne avertizeze din timp, precum câinele care urlă înainte ca năprasnicul *sharqi*¹ să sufle dinspre deșert.

Ușa din față începu să zăngănească. Clanța se izbi de peretele vestibulului. Adidașii lui Khalid scârțâiră pe gresie.

- Mama? Tata?

Huda simți cum i se strânge inima. Puse ceaiul pe masă și se duse în hol. Khalid se repezi spre ea, strângând în pumn un fragment de lacăt.

- Cineva a tăiat...

- Sunt ocupată cu niște oaspeți, fiule, zise ea și se postă în calea lui. Du-te în camera ta și așteaptă-mă.

- Dar lacătul..., începu băiatul, privind pe lângă umărul ei. Cine e? Unde-i tata?

Huda îl apucă pe Khalid de umeri. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze strâns, să-l strivească la piept și să nu-i mai dea drumul niciodată. În schimb, îl împinse spre camera lui.

- Fă-ți temele. Acum!

- Au! strigă Khalid și se desprinse din strânsoare. M-ai zgâriat cu unghiile.

Ea îi aruncă cea mai urâtă căutătură de care era în stare. Genul de privire rezervată de obicei celor mai

¹ Vânt sezonier uscat, din Orientul Mijlociu, care stârnește puternice furtuni de nisip (în limba arabă în original)

atroce fapte comise de el, ca atunci când înjurase în fața bunicii lui sau când el și Bakr se cățaraseră în portocal și își arătasera fundurile goale adolescentelor de alături.

- Du-te! șuiera ea.

Khalid aruncă o ultimă privire peste umărul ei, apoi plecă spre dormitorul lui. Huda se întoarse în camera de zi. Indivizii din *mukhabarat* își terminaseră ceaiul.

- Te lăsăm acum, soră. E târziu și, fără îndoială, vrei să te ocupi de fiul tău, zise Abu Issa și se ridică. E bunul tău cel mai de preț, nu-i așa?

Era aproape miezul nopții când Huda renunță să-l mai aștepte pe Abdul Amir și se băgă în pat. Deasupra capului ei, palele ventilatorului plimbau aerul cald prin dormitor. Se întinse pe spate și inventarie zgomotele nopții: bâzâitul lămpii fluorescente din hol, vântul puternic, izbind în ferestre, țârâitul insectelor nocturne. Huda răsufla sacadat, pândind sunetul unei încuietori sau al unor pași grei pe alee.

Din depărtare, se auzi hurelul unei mașini. Se întorcea în sfârșit Abdul Amir de la cafenea? Huda lăsă să-i scape un oftat greu, ca un ventilator care scârțâia. În ultimul timp, momentele de indispoziție ale soțului ei deveniseră mai rele decât oricând. Mai devreme în acea seară, când venise acasă de la serviciu, îl găsisse tolănit în fața televizorului, purtând încă pantalonii largi de pijama și un maiou.

- Mi-e foame, mormăise el, cu ochii ațintiți asupra ecranului. Ce avem la cină?

Huda își scoase pantofii cu toc mic și ascuțit.

- Am luat un pui fript și orez, în drum spre casă.

- Nu gătești tocană de miel? Înainte, asta găteai joia.

Huda ignoră tonul lui tânguitor.

- Nu e suficient timp. Tocana nu se poate face la repezeală, altminteri carnea va fi tare.

Aruncă o privire spre bucătărie.

- Khalid a venit deja?

- Ia cina acasă la Bakr, zise Abdul Amir, apăsând zdravăn butoanele telecomenzii. Cel puțin fiul meu va primi o mâncare gătită în casă.

- Haide, fii corect! Nu am avut timp în seara asta.

- În seara asta. Ieri. Săptămâna trecută. Întotdeauna ești ocupată cu munca ta. Ce soție își pune familia pe locul doi?

„Și ce soț stă toată ziua în pijama?”

Abdul Amir se uita în continuare la televizor. Huda își aminti cum, altădată, s-ar fi înecat bucuroasă în privirea lui verde ca marea. Își aminti de vremea când o vorbă bună nu era niciodată departe de buzele lui și îi șoptea mici glume la ureche. Dispăruseră acele zile pentru totdeauna? Oare era mai bine să îngroape acea amintire, ca pe atâtea altele? Huda încercă încă o dată să-l scoată pe soțul ei din starea proastă de spirit.

- Am ales un pui dolofan. Și am să aduc niște castraveți și roșii din grădină. Te pricepi de minune la legume, dragul meu.

- Nu ar trebui să lucrezi pentru străini.

Abdul Amir împunse din nou cu putere un buton al telecomenzii.

- Nu ne respectă cultura. Nu respectă familia. Altfel, și-ar da seama că o femeie ar trebui să fie acasă la timp pentru a pregăti o cină adecvată.

Întoarse capul și se uită urât la ea. Ea îl privi la fel de urât.

- Fără ei, nu am avea pui la cină. Nu am avea carne deloc.

Abdul Amir sări de pe canapea și trecu în viteză pe lângă ea. Huda îl urmă de-a lungul coridorului, până în dormitor. El își puse o cămașă în carouri peste maiou și se încruntă la diploma de master în finanțe, pusă într-o ramă, pe perete. După zece ani de sancțiuni, economia era la pământ. Nu avea nimeni nevoie de un analist ca el pentru a-i lua pulsul. La fel precum Irakul, mândria lui Abdul Amir primise atât de multe lovituri, încât Huda se temea că soțul ei nu își va reveni niciodată.

Bărbatul își puse niște pantaloni de trening în locul celor de pijama și se întoarse în camera de zi.

- Străinii ăștia vor doar să ne distrugă țara.

- Nu-i adevărat, rosti Huda, ținându-și buzele, vădit iritată.

Desigur, se gândise bine înainte să se angajeze la ambasadă. Oricine avea vreo legătură oricât de superficială cu străinii, în special cu occidentalii, atrăgea suspiciunea *mukhabarat*-ului. Până și varicela era mai bine-venită decât asta. Dar ce era să facă?

Compania lui Abdul Amir nu era singura afacere care își închisese porțile. Angajatorul anterior al Hudei, o companie agricolă de import-export, ajunsese să o plătească cu saci de migdale sau fistic, din transporturile abandonate în depozitul lor. Din păcate însă, Huda nu putea plăti facturile cu migdale râncede. Apoi, primise un telefon de la un văr care lucra ca șofer la Ambasada Germaniei. Auzise de la alți șoferi că australienii, a căror ambasadă era situată puțin mai departe pe aceeași stradă, aveau nevoie de o secretară care să știe bine engleza și să aibă o viteză de dactilografie de optzeci de cuvinte pe minut. Când menționase salariul, Huda făcuse ochii mari. Își lăsase deoparte rezervele cu privire la munca pentru străini. Nu numai că un asemenea venit le-ar fi permis să-și plătească datoriile,

dar salariul era mai mare decât câștigau înainte ea și Abdul Amir la un loc.

- Membrii personalului de la ambasadă sunt oameni de treabă, se răsti ea la Abdul Amir. Oameni obișnuiți. Ca mine și ca tine.

- Toată lumea știe că Australia nu e altceva decât marioneta americanilor.

- Nu poți judeca oamenii după acțiunile...

Huda se opri când imnul de la ora șase răsună la televizor. Președintele traversă ecranul, într-un jeep al armatei. Abdul Amir apucă telecomanda și trecu la următorul canal. Dintr-un balcon aurit, președintele saluta un batalion care defila. Mârâi și aruncă telecomanda înapoi pe canapea.

- Mă tem că oamenii îți vor pune la îndoială loialitatea.

Cuvintele lui erau aproape înăbușite de zgomotul televizorului, dar, ca majoritatea oamenilor inteligenți, se obișnuiseră cu mult timp în urmă să citească pe buze, să umple golurile, să vorbească într-un limbaj codificat.

- Îmi iubesc țara, șopti Huda. Știi asta.

- Nu contează ce știi eu, mormăi el. Mă duc la cafenea.

- Și cum rămâne cu cina?

El ridicase din umeri, înșfăcase cheile mașinii și se năpustise afară, lăsând-o să caute alinare într-o cutie cu nuga, fără să știe că ofițerii serviciilor de informații aveau să se înființeze la ușa lor.

Huda se răsuci pe o parte și se uită la ceasul de pe noptieră. „Oare Khalid doarme?“, se întrebă. Sau stătea ghemuit sub așternutul decolorat cu Star Wars, citind la lumina lanternei o carte ferfenițită din seria *Harry Potter*? Băiatul nu-și dorea nimic altceva decât să se

înscris la Academia Hogwarts. Păcat că nu arăta același entuziasm pentru studiu și în viața reală.

Huda ciuli urechile când auzi zgomotul familiar al automobilului Corolla al lui Abdul Amir intrând pe strada lor. Își coborî picioarele din pat și le vârî într-o pereche de papuci roz, pufoși. Îi primise cadou de la Khalid, cu trei ani în urmă, de Ziua Mamei, dar erau deja roși la călcâie. Se opri pe coridor și băgă capul în dormitorul lui. Khalid era ghemuit ca un melc. Își continuă drumul până la ușa din față, trase zăvoarele și scoase lanțul.

Afară, frunzele uscate foșneau în întuneric. Vocea lui Abdul Amir bubui de dincolo de poartă.

- Ce dracu'? M-ai încuiat pe afară, femeie?

- Lacătul a fost spart.

În timp ce Huda deschidea poarta, simți mirosul ca de melasă arsă al fumului de narghilea impregnat în părul și hainele soțului ei.

- A trebuit să-l înlocuiesc.

- Cum naiba s-a spart? zise Abdul Amir, fluturând mâinile ca un profet mânios care își certa turma. Trebuie să-l pedepsesc din nou pe Khalid?

- Te rog, dragul meu, taci.

Huda aruncă o privire de-a lungul străzii pline de gropi. Ziduri înalte se întindeau în ambele direcții, acoperite de plante agățătoare înflorite sau iasomii parfumate. Toate aveau în vârf țepușe metalice sau cioburi de sticlă.

- Îți voi explica totul... în curtea din spate.

Abdul Amir deveni brusc încordat.

- În curtea din spate? șopti el.

Ținea încă mâinile ridicate, dar acum semăna mai puțin cu un profet care împărțea dreptatea, cât, mai degrabă, cu victima unui jaf armat.